

Sammanfattning

Sverige förändras. Var femte svensk är antingen själv född utomlands, eller har åtminstone en förälder som är född utomlands. Fler än två hundra språkgrupper finns nu företrädta i Sverige.

En växande andel av de som bor i Sverige har en muslimsk kulturell bakgrund och identitet. För sextio år sedan bildades den första muslimska församlingen i Sverige. I och med 1960-talets arbetskraftsinvandring och de följande årtiondenas flyktingpolitik växte antalet muslimer kraftigt. Precis som för andra med religiös bakgrund är en del muslimer aktivt troende och bekännande, medan andra har en mer sekulär samhällssyn, livstolkning och livsstil. På samma sätt som gällt och alltjämt gäller för de kristna samfundet finns också bland muslimer i Sverige organisatorisk splittring och lärostrider. Kontroverserna gäller uttolkningen av de religiösa urkunderna, inte minst hur och huruvida man som troende ska kunna upprätthålla och praktisera islam inom olika världsliga regimer. I många avseenden känns även själva frågorna igen från såväl den allmänna svenska kyrkohistorien som de diskussioner som nu pågår runtom i Europa.

En imam är vanligtvis församlingarnas religiösa ledare. Han förrättar fredagsbönen och arbetar som själasörjare. Han är inte sällan också församlingens och enskilda medlemmars ombud och rådgivare i kontakt med myndigheter. Han kan vägleda enskilda i frågor om hur han anser att de kan leva sina liv som muslimer i Sverige. I princip är alla imamer män. Endast manliga imamer kan förrätta fredagsbönen, medan kvinnliga imamer kan leda kvinnor i bön. De flesta imamer har en religiös utbildning från universitet i länder dominerade av islamiska seder och bruk, företrädesvis från Balkan, Turkiet och Mellanöstern. Bland de 250–300 imamer som arbetar i Sverige uppbär den stora majoriteten lön från annan sysselsättning och arbetar på sin fritid som imamer. Flertalet svenska imamer har varit här i tio år eller mer.

Utredningen har tagit fasta på imamers eventuella betydelse för den kulturella integrationen av invandrare. Även om imamer uppvisar stora variationer sinsemellan när det gäller bakgrund, utbildning och tid i Sverige saknar många tillräckliga kunskaper i svenska språket, samt om svensk lagstiftning och samhällsorganisation. Det är brister som många av dem gärna vill åtgärda för att kunna spela en fortsatt roll som församlingsledare. Utan en sådan förtrogenhet riskerar de på sikt att förlora i trovärdighet, framför allt bland yngre generationer.

Utredningen konstaterar att det på kort sikt kan finnas ett utbildningsbehov av icke-konfessionell natur bland i Sverige arbetande imamer som staten skulle kunna möta. Deras betydelse som religiösa ledare och företrädare för vissa invandrare skulle därmed ges ett offentligt erkännande i paritet med andra religiösa ledare.

Men det finns ändå flera starka skäl som talar emot en särbehandling för att möta imamers utbildningsbehov, såväl av konstitutionellt, politiskt som av praktiskt slag. Ett slags statlig auktorisation av somliga religiösa ledare skulle innebära en inblandning i inre församlings- och samfundsangelägenheter som inte står i samklang med principen om statens konfessionella neutralitet. Det skulle knappast heller harmoniera med samhällets och samfundens principer om föreningsfrihet och autonomi mellan stat och organisationer. Staten skulle vidare riskera att göra imamrollen större eller till något annat än vad församlingar och muslimer förväntar sig av en imam. Det bör dock samtidigt framhållas att bara en del av landets ”muslimer”, i bemärkelsen människor med muslimsk kulturell bakgrund, önskar bli förknippade med islam; många har flytt från länder med totalitära styrelseskick utan demokrati och religionsfrihet. Demokratin inkluderar makten att såväl gå in i kulturer man vill vara en del av som att lämna de kulturer som man inte önskar tillhöra. Staten måste skydda sina medborgare från religiöst förtryck. Redan av det skälet är integration via imamer varken en helt önskvärd eller möjlig generell väg. Utredningen har inte heller övertygats om att det existerar vare sig några verkliga incitament att delta eller någon tillräckligt samstämmig efterfrågan på innehållet i en sådan utbildning inom målgruppen ifråga. I förhållande till andra religiösa ledare med utländsk bakgrund ter sig en särbehandling av det slaget dessutom både omotiverat utpekande och står inte heller i samklang med principen om en jämlik behandling av landets trossamfund.

I stället har utredningen stannat för att förorda att imamers vidareutbildningsbehov för att kunna verka i Sverige bör tillgodoses inom det generella utbildningssystemet, omfattande såväl Sfi-utbildning som utbildning i språk och samhällskunskap vid landets folkbildningsinstitutioner, högskolor och universitet, där det för övrigt övervägs flera initiativ riktade specifikt mot imaner. Mynigheter och institutioner inom bland annat sjukvård, socialtjänst, skola och kriminalvård som har behov av specialutbildade imamer med särskilda uppgifter bör själva tillgodose dessa inom ramen för principen om likabehandling.

På lång sikt kan man rimligen anta att imamer i Sverige i växande utsträckning kommer att rekryteras bland dem som efter uppväxt och skola i Sverige skaffar sig akademisk, teologisk utbildning vid några av de talrika utländska utbildningsinstitutionerna. Kanske väljer de i stället att, som kristna fria trossamfund gjort, bygga upp egna utbildningsinstitutioner som konfessionella komplement till de statliga lärosätenas religionsvetenskapliga utbildningar.

För övrigt menar utredningen att principerna om likabehandling respektive konfessionell neutralitet också talar för religionsvetenskapliga utbildningar som är öppna för en mångfald av religion och kultur liksom för kritiska religionsvetenskapliga perspektiv. På så sätt kan inte bara imamers utan alla slags ledares, lärares och medborgares utbildningsbehov inom de områdena bäst tillgodoses. Sådana universitet och högskolor som präglas av mångkulturalism torde ha goda möjligheter att främja religionsmöten och kulturella dialoger som, oberoende av kön, etnicitet, klass och syn på religion, utvecklar alla medborgares uppslutning kring våra grundlagsskyddade värden om "respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans frihet och värdighet" (1 kap 2 § Regeringsformen, RF). Att det globaliserade svenska samhället är mångkulturellt betyder med andra ord inte att staten ska utplåna sina etiska referensramar genom att acceptera en total värderelativism.

Ett mångkulturellt samhälle handlar inte heller bara om värden och åsikter utan också om makt och jämlikhet för att alla ska kunna påverka sina liv och i praktisk handling vara med om att utforma samhället: "Det allmänna ska verka för att demokratins idéer blir vägledande inom samhällets alla områden ..." (1 kap 2 § RF). En fortsatt utveckling av den generella välfärdspolitiken framstår som det mest verkningsfulla instrumentet för att öka jämlikheten mellan människor och därigenom undanröja socialt, ekonomiskt och politiskt utanförskap.